

MINISTERIE VAN BINNENLANDSE ZAKEN

binnenlandse veiligheidsdienst

527 1333

40

Aan Zijne Excellentie
de Minister-President,
Plein 1813 no. 4,
te
'S-GR A V E N H A G E.

III

Uw kenmerk:

Ons kenmerk: 1308.809

Bijlage(n) : 1.

's-Gravenhage, 17 januari 1977.

Onderwerp : Conflict Peking-Tirana.

President Kennedylaan 25

Hierbij heb ik de eer Uwe Excellentie een rapport aan te bieden
betreffende bovengenoemd onderwerp.

Een exemplaar van dit rapport zond ik aan de Ministers van Binnenlandse
Zaken en van Buitenlandse Zaken.

HET HOOFD VAN DE DIENST^h

drs. A. Kuipers.

Dit exemplaar bestaat uit 2 blz.

CONFLICT PEKING-TIRANA

Uit I bron zijn dezer dagen informaties verkregen die het reeds langer bestaande en door verschillende indicaties gestaafde vermoeden bevestigen dat de relaties tussen Peking en Tirana verslechteren, zelfs tot de conclusie leiden dat deze thans op een dieptepunt zijn gekomen.

De rede die de voorzitter van de Albanese Arbeiders Partij in november 1976 tot het 7e Congres heeft gehouden heeft, vanwege zekere formuleringen en kennelijk opzettelijke omissies al tot speculaties in deze richting aanleiding gegeven. Het is thans echter uit door ons verkregen informaties duidelijk geworden dat Peking het HOXHA uiterst kwalijk neemt dat hij in deze rede inderdaad heeft laten blijken dat ernstige tegenstellingen bestaan. Indicaties waarover de Chinezen gevallen zijn betreffen het weglaten van eervolle vermeldingen van MAO's uitspraken en MAO's verdiensten in daarvoor in aanmerking komende passages, het verzuim stelling te nemen tegen de radicalen, aangeduid als "de bende van vier", en het gelijkstellen van TENG HSIAO-ping met reactionaire complotteurs als LIN PIAO en LIU SHAO-shi.

Eveneens hebben de Chinezen ernstige kritiek op de Albanese weigering een aantal door MAO geautoriseerde formules van buitenlandse politiek over te nemen - formules die naar de opvattingen der Chinezen regelrecht voortvloeien uit het Marxisme-Leninisme-Denken van MAO TSE-toeng en derhalve door hen als toetssteen beschouwd worden voor rechtheid in de leer.

In de eerste plaats betreft dit de "leer van de drie werelden" (de eerste wereld: de twee imperialistische supermachten, de SU en de VS; de tweede wereld: het kapitalistische West-Europa en Japan; de derde wereld: Azië, Afrika, Latijns-Amerika en China).

De Albanese (die o.m. van mening zijn dat de diversiteit van de derde wereld aldus geformuleerd geen bruikbare politiek-ideologische conceptie kan opleveren) miskennen, aldus de Chinezen MAO's strategische visie gericht op het belang van die volkeren die door de SU en de VS gezamenlijk en in onderlinge concurrentie worden onderdrukt, zodanig dat daaruit een derde wereldoorlog kan voortkomen.

In de tweede plaats gaat het om de vraag "wie de hoofd-vijand is". Terwijl de Chinezen van de twee supermachten de Sowjet-Unie als de belangrijkste vijand beschouwen (vanwege de agressieve machtstoename van de SU tegenover de afbrokkelende macht van de VS), stellen de Albanezen de twee supermachten op één lijn. De Albanezen wijzen ook de Chinese strategische conceptie af dat men bij de bestrijding van de ene supermacht (de SU) mag steunen op de andere (de VS).

In de derde plaats gaat het om de Chinese idee dat een sterk Europa in staat moet zijn de agressie van de supermachten (en met name van de SU) af te weren, een idee die verworpen wordt door de Albanezen, die daarmee, zoals gezegd wordt, het internationale strijdfront tegen het hegemonistische revisionisme (SU) saboteren.

Peking heeft Tirana laten weten dat de tegenstellingen op al deze punten worden betreurd, meer nog, dat de openbaarmaking van deze kwesties, die als "principiële geschillen" worden aangemerkt, een ernstige fout is geweest. De Chinezen van hun kant zeggen er niet aan te denken dezelfde fout te begaan en de zaak te beschouwen als iets dat de relatie van partij tot partij aangaat.

Niettemin is aan derde partijen door de Chinezen opening van zaken gegeven, en wel in termen die voor geen andere conclusie ruimte laten dan dat deze "relatie van partij tot partij" thans uiterst gespannen is.

Uit de Chinese stellingname moet tevens worden geconcludeerd, dat Peking zich geheel richt op de strijd tegen de Sowjet-Unie en van zijn aanhangers in deze strijd onvoorwaardelijke steun eist.

14 januari 1977.